

РЕШЕНИЕ

№ 7851

гр. София, 20.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43
състав**, в публично заседание на 07.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **7710** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) и чл. 87 във вр. с чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Производството е образувано по жалба на Х. Ау, гражданин на М., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], чрез адвокат Д. П. и адв. Н. Х., със съдебен адрес: [населено място], [улица], партерен етаж, срещу Решение № 4269/25.05.2022 г. на Заместник-председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут.

С жалбата се иска отмяна на решението, като незаконосъобразно, постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие с административно-производствените правила. Подробни съображения в тази насока са релевираны в депозираната жалба.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно уведомен, не се явява, представлява се от адвокат П., който моли съда да уважи депозираната жалба, като отмени оспореното решение, с което е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. Не претендира за разности.

Ответникът – Заместник-председателят на Държавната агенция за бежанците при МС, в съдебно заседание се представлява от юрисконсулт Д., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна, а решението да бъде потвърдено

като правилно и законосъобразно.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, се представлява от прокурор К., която излага становище за неоснователност на жалбата и моли съда да отхвърли същата.

Административен съд - София град, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Административното производство е образувано с молба вх. № РД 09-2231 от 19.11.2021 г. на РПЦ-С., отдел ПМЗ - „кв. О. К.“ до ДАБ-МС, подадена от жалбоподателя Х. Ау, [дата на раждане] , в [населено място], М., гражданин на М., народност – пулар, вероизповедание: мюсюлманин-сунит, семейно положение: неженен, ЛНЧ: [ЕГН] Личните му данни са установени въз основа на представен оригинал на национален паспорт, издаден от М. и подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Чужденецът е получил копие от Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила; относно връчване на решенията в превод на френски език, който владее, в потвърждение на което на последната страница на екземпляра им на български език се е подписал лично. Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR112C2111190008 /л.65/.

С писмо с рег. № М-1290/18.01.2022 г. на Директора на Специализирана дирекция „М“ – ДАНС, съгласно чл. 41, ал. 1, т. 1 от ЗДАНС е изразено становище, че специализираният орган не възразява да бъде предоставена закрила на лицето, регистрирано в РПЦ – С. към ДАБ при МС с вх. № РД 09-2231 от 19.11.2021 г. като Х. Ау. Писмото от ДАНС е получено след провеждане интервюто с молителя, видно от поставения върху същото входящ номер на ДАБ при МС на Република България /л.48/.

С молителя е проведено интервю, обективизирано в Протокол Рег. № УП 20717/03.12.2021 г. В хода на проведеното интервю от страна на молителя е заявено, че е напуснал легално М. през м. Април или м. Май 2021 г. по въздушен път и чрез издадена му туристическа виза, като е преминал на турска територия. На територията на Турция, чужденецът е останал нелегално за период от четири месеца и 14 дни в [населено място], където е работил във фабрика за чанти. След четиримесечния му период в страната, с помощта на трето лице му е била изготвена фалшива френска карта, посредством която е предприел опит за преминаване с автобус на българска територия. След проверка на личната му карта от страна на властите на българската граница е бил задържан за два дни, след което е бил настанен в център за задържане за период от 20 дни. Чужденецът е заявил, че не е останал в Турция, тъй като е искал да отиде в Европа, конкретно във Франция, тъй като владее френски език и има негови приятели в страната. Заявил е, че неговият дядо и роднини пребивават легално на френска територия.

Допълва, че в М. е живял в [населено място], заедно с неговите родители, братя и сестра. Заявява, че баща му е починал, когато е бил малък. Неговата майка – Д., брат му – А. и сестра му К. живеят в селото му. Посочва още, че след смъртта на баща му, неговата майка е сключила нов брак, от който е неговата сестра. При последния му контакт с майка му, докато е бил в Турция, тя му е споделила, че е добре.

За себе си молителят заявява, че не е женен, няма деца, учил е две или три години в селото си. За период от две години е учил К. в [населено място], С., а през 2017 г. е учил Шериат в [населено място], М. В М. се е занимавал с животновъдство, приблизително в периода от 2012 г. до 2017 г., а в края на 2019 г. до 2020 г. е работил в магазин в [населено място]. Посочва, че не отбил военна служба и че тя не е задължителна в М.. Допълва, че причината за напускане на страната по произход е липсата на работа и финансови средства. Споделя, че семейството му е бедно, работил е в магазин, но напуска, тъй като парите на са му стигали. Твърди, че неговата сестра не работи, а брат му продава овце. Заявява, че е напуснал държавата си по произход, защото не е могъл да си намери добра работа в селото, респективно в страната, тъй като са му необходими средства за нормален живот. Допълва, че е заминал за [населено място], където е работил в магазин за домашни потреби/железария, като е спал в магазина за три месеца. Твърди, че имал ежедневни проблеми със собственичката на магазина. Тези проблеми били заради цените и сметките в магазина и грешки от страна на доставчиците, за които молителят нямал вина. Допълва, че през 2021 г. е имало кражба в магазина – открадната била печка, и той бил обвинен в кражбата. Тогава взел решението да напусне страната си по произход.

Чужденецът заявява, че принадлежи към етническата група „П.“, а в страната му по произход е налице расизъм спрямо членовете на „П.“ от страна на маврите – белите мавританци. Дава пример с това, че хората от „П.“ е необходимо да плащат, за да поучат гражданство. Заявява, че черните хора има проблеми, ако трябва да им бъде издадена шофьорска книжка и за него е било проблем да получи личен документ. Излага твърдения, че петима негови братовчеди нямат лични документи, тъй като им е поискана голяма парична сума. В тази връзка допълва, че неговата майка е платила, за да може той, брат му и сестра му да се сдобият с документ относно гражданството. Молителят не дава отговор на зададения му въпрос какво представлява този документ и не е ли бил гражданин на М. преди да се сдобие с този документ, посочвайки, че майка е запозната, а документът му за гражданство е получен през 2005 г. Молителят заявява, че въпросният документ е безплатен за бялото население. Чужденецът заявява, че освен проблемите с този документ, други или лични проблеми не е имал нито с бялото население или с други групи в страната. Изрично посочва, че е напуснал М., за да може да подпомага неговата майка, тъй като баща му е умрял, а тя е много изморена.

Чужденецът излага твърдения, че в столицата на М. е налице голяма престъпност, а след 18 часа предвижването от един в друг квартал е проблем заради престъпните банди. Молителят заявява, че поради това, че има много безработни хора, които стават агресивни и извършват нападения над други хора заради пари. Споделя, че е имало един неуспешен опит да бъде разбита вратата на магазина, но той бил вътре и това довело до неуспех на тези лица. В М. спрямо него не са му отправяни заплахи, нито спрямо неговите близки. Чужденецът акцентира, че причината за напускането му е да подпомогне финансово майка си. Допълва, че неговата майка, вторият и съпруг имат големи деца, но и финансови затруднения. Допълва, че не може да живее в родното си село, тъй като там няма стая и е спал в хола. Заявява, че не може да си позволи жилище в столицата, поради високия месечен наем. Твърди, че е напуснал държавата си по произход в конкретния момент, тъй като преди това не е разполагал с паспорт. В заключение чужденецът допълва, че е напуснал защото в страната си е нямал пари, а без пари не може да живее. Заявява, че спрямо него не е упражнявано

физическо насилие, посочва за един случай през 2018 г., по време на паша е бил нападен от човек с бравда, предполагайки, защото овцете му са навлезли в земята на този човек. Допълва, че не имал проблеми с властите в страната, с изключение на случай, при който бил задържан в рамките на деня, тъй като е нарушил полицейски час, излизайки да пазарува. Чужденецът е декларира, че освен посочените инциденти, не му е оказвано физическо насилие, не е бил арестуван, съден или осъден и не е членувал в политически партии или организации.

В хода на административното производство са приети и обсъдени в решението на Заместник-председателя на ДАБ при МС: Справка вх. № МД-119/25.02.2022 г. относно актуалната обстановка в Ислямска република М. и Информация за групировката „С./С.“ – район на действие и подкрепя ли се от официалната власт /л.30-33/; Справка с вх. № МД-38/21.02.2022 г. относно М.: общо положение в страната; актуална политическа и икономическа обстановка към 21.01.2022 г. /л.35-40/.

Със Становище Рег. № УП20717/28.02.2022 г. на младши експерт в РПЦ – С., ПМЗ е предложено на Заместник-председателя на ДАБ при МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на Х. Ау.

Въз основа на фактите и доказателствата, и при съобразяване на приложимите материалноправни разпоредби на ЗУБ е постановено обжалваното решение, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут по смисъла на чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, поради липса на материалноправни основания. Решаващият орган е приел, че мотивите, обуславящи желанието на кандидата да получи статут не попада в предметния обхват на ЗУБ. Решаващият орган е приел, че общата обстановка в М., сама по себе си не дава основание за страх от преследване по смисъла на причините, изброени в чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Според административния орган, не са налице обосновани твърдения за осъществено спрямо него преследване от страна на държавата, от партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия, или от недържавни субекти, включително и международни организации, като същите не могат да предоставят закрила срещу преследване. Изложените мотиви и факти по време на интервюто също не представляват основания за получаване на статут на бежанец. Причините за напускане на страната по произход са от личен характер, спрямо заявителя няма осъществено преследване, нито съществува риск от бъдещо такова. В хода на административното производство, административният орган не е установил факти, които да обуславят необходимостта от предоставяне на бежански статут на жалбоподателя. От анализа на фактическите обстоятелства, както и от изявленията на чужденецът по време на проведеното интервю налага извода, че в конкретния случай не става въпрос за лице, нуждаещо се от международна закрила, а за „мигрант“.

Решаващият орган е приел, че не са налице и предпоставките за представяне на хуманитарен статут, тъй като жалбоподателят не е бил принуден да напусне В. поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Административният орган е приел, че в случая спрямо него не е налице заплаха, поради наличие на ситуация на безогледно насилие в държавата и по произход. Приел е, че посочените лични мотиви на жалбоподателя не могат да бъдат оценени като хуманитарни с оглед предоставяне на статут по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

При така установеното от фактическа страна, Съдът стигна до следните правни

изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна, която е адресат на оспорения административен акт, с право и интерес от оспорването, в срока по чл. 87 от ЗУБ, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспореното решение (чл. 168, ал. 1 от АПК), на основанията, посочени в чл. 146 АПК, Съдът намира, че решението е издадено от компетентен орган по смисъла на ЗУБ. От страна на административния орган е представена Заповед № 03-15/03.05.2022 г., с която Председателят на ДАБ при МС делегира на Д. И. – Заместник-председател на ДАБ при МС, правомощията си по чл. 48, ал. 1, т. 1 от ЗУБ, с изключение на правомощието да отнема международна закрила и по чл. 48, ал. 1, т. 3 и т. 4 от ЗУБ /л.29/.

При издаването на акта е спазена предвидената в закона писмена форма, не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. В процедурата не са нарушени чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ, както и материалноправната разпоредба на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Наред с това, самото интервю е протекло при стриктно спазване на процедурите, регламентирани в закона и приложимата европейска директива – проведено е лично интервю с молителя, в присъствие на преводач от френски език.

Правилен и законосъобразен е изводът на административния орган за липсата на материалноправни предпоставки в процесната хипотеза за прилагане на чл. 8 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/ или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материално-правно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. В разглеждания случай, от изявленията на жалбоподателя е видно, че същият не е бил лично преследван в родината си поради своята етническа принадлежност, раса, религия, принадлежност към определена социална група или партия, или поради политическо убеждение. По време на проведеното интервю, чужденецът излага твърдения, от които може да бъде направен извод, че той е икономически мигрант, а не бежанец, че действителната причина за напускането на страната му по произход е по-добър стандарт за живот.

Съдът намира, че събраните в съдебното производство доказателства, включително данните от проведеното интервю, при приложение на глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец, издаден от службата на Върховния комисариат на ООН за бежанците, сочат на извод, че жалбоподателят е „мигрант“ (лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде), а не лице, търсещо закрила поради обстоятелствата по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. От анализа на фактическите обстоятелства по делото, както и от изявленията, респективно действията на жалбоподателя в хода на административното производство, включително и в хода на

съдебното производство, противоречивата му бежанска история, правилно административният орган е приел, че действителният мотив на жалбоподателя за напускане на страната му по произход е свързан единствено с това да се установи в държава с по-висок стандарт на живот, а именно Франция. Поради това, законосъобразно е прието от административния орган, че спрямо Х. Ау не са налице предпоставките, предвидени в чл. 8 от ЗУБ относно предоставяне на статут на бежанец в Република България.

Съдът счита, че не са налице предпоставките за предоставяне и на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. Съгласно чл. 9 от ЗУБ, такъв статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си на произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки заплахи срещу живота или личността му, като гражданско лице, поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. В случая не е налице никоя от тези хипотези на цитираната правна норма. При разглеждането на този въпрос, Съдът съобрази Решение на СЕС от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007 г., както и тълкуването на дефинираното понятие за „посегателство“ в чл. 15, буква в) от Директива 2004/83/ЕО относно минимални стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила като изразяващо се в „тежки и лични заплахи срещу живота или личността“ на молителя, обхващащо една по - обща опасност от посегателство като се имат предвид в по-широк план „заплахи срещу живота или личността“ на цивилно лице, а не определено насилие. Освен това, тези заплахи са присъщи на обща ситуация на *"въоръжен вътрешен или международен конфликт"*, какъвто в случая не се установи.

Съгласно посоченото решение на СЕС, чл. 15, буква в) от Директивата във вр. с чл. 2, буква д) от същата директива трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. В случая не съществуват такива сериозни и потвърдени основания. Следователно това не доказва по безспорен начин наличието на предпоставките по чл. 9 от ЗУБ.

В нормата на чл. 75, ал. 2, изр. 1 от ЗУБ е предвидено, че при произнасяне по молбата за статут се преценяват всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, с държавата му по произход или с трети държави. Това изискване е изпълнено, тъй като административният орган е извършил преценка на всички факти и обстоятелства, свързани с държавата по произход на лицето, търсещо закрила, конкретно предоставяне на хуманитарен статут.

Съгласно общото правило на чл. 35 от АПК, решението е издадено при изясняване на обстоятелствата от фактическа страна. Датата, към която следва да се преценява ситуацията в държавата на произход по отношение наличието на обстоятелствата по чл. 9, ал. 1 ЗУБ е датата, когато Съдът се произнася по случая. В тази връзка, съдът изцяло споделя изводите на административния орган, изложени във връзка с представената с административната преписка

Справка с вх. № МД-711/02.11.2022 г. на Дирекция „Международна дейност“, ДАБ-МС. При преценка относно ситуацията в страната на произход на оспорващия /Ислямска република М./, от която е видно, че по форма на управление М. е ислямска република с президент като държавен глава и Конституция, основана на френското гражданско право и Шериата. Народното събрание изпълнява законодателни функции, но разполага с по-слаби правомощия, в сравнение с изпълнителната власт. На парламентарните избори през 2018 г., Съюзът на републиката, политическата партия, основана от бившия президент М. Улд А. А., печели 95 от 157 места в Народното събрание.

През последните години няма съобщения за произволни или незаконни убийства, извършвани от страна на правителството или на негови агенти, както няма съобщения и за изчезвания, извършвани пряко от или на негови агенти, както няма съобщения за изчезвания, извършвани пряко от или от името на държавни органи, нито за политически затворници и/или задържани по политически причини лица. Конституцията и законите на М. забраняват изтезания и други жестоки, нечовешки или унижителни отношения или наказания, и през последните години няма съобщения за използване на подобни практики от страна на държавни служители. Правителството си сътрудничи със Службата на ВКБООН, с Международната организация по миграция и други хуманитарни организации при предоставянето на закрила и помощ на бежанци, завръщащи се бежанци, търсещи убежище лица или други заинтересовани лица. М. понастоящем се намира във втората година от своя политически цикъл, който трябва да приключи до средата на 2024 г. Премиерът М. Улд Б., встъпва в длъжност през м. Август 2020 г., същият ръководи изпълнението на приоритетната програма на президента М. Улд Газуани, наречена *P. prioritaire elargi du P. de R.*. Програмата интегрира плана за реакция на пандемията с коронавируса Ковид 19 и е фокусирана върху устойчивото възстановяване. Предвижда се растежът на мавританската икономика да бъде средно 5.8 %, през периода 2022 – 2024 г., а въпреки известен фискален натиск през 2021 г., когато властите увеличават социалните и инвестиционни разходи в подкрепа на устойчивото възстановяване, се очаква фискалната позиция в М. да остане силна до 2024 г.

При преценка относно ситуацията в страната на произход на оспорващия (М.), е видно, че в страната положението е сравнително спокойно и стабилно по отношение на сигурността, има конфликти, но същите не могат да се причислят като въоръжен конфликт и безогледно насилие. При установените от фактическа страна обстоятелства, свързани с бежанската история на лицето и ситуацията в М. към настоящия момент, съдът намира за правилен извода на ответника, че липсват основания за предоставяне на хуманитарен статут. Решението на административния орган е правилно и в тази част. Цялата информация, която се съдържа в делото относно ситуацията в М., изложената бежанска история, протокола от проведеното интервю и писмените доказателства, събрани в хода на административното производство, както и противоречивото поведение на жалбоподателя, не дават основание да се приеме, че представлява тежка или лична заплаха за живота и здравето му. Не са установени намеси в личната сфера на лицето, вследствие на безогледно насилие, породено от въоръжен конфликт, което да даде основание за предоставяне на хуманитарен статут по смисъла на чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

С оглед на тези констатации, жалбата се прецени от съда като неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена.

Предвид липсата на претенции за присъждане на разноски и по аргумент от чл. 81 от ГПК, този въпрос съдът не обсъжда.

Така мотивиран, Административен съд София – град, I-во отделение, 43-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалба на Х. Ау, гражданин на М., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], чрез адвокат

Д. П. и адв. Н. Х., със съдебен адрес: [населено място], [улица], партерен етаж, срещу Решение № 4269/25.05.2022 г. на Заместник-председател на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което на чужденеца е отказан статут на бежанец и хуманитарен статут

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението му чрез Административен съд София – град пред Върховен административен съд на Република България.

СЪДИЯ: